

בית המשפט העליון

דנ"א 5473/22

לפני : כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשים :
1. סמואל גליס
2. ציזה גליס
3. בגין טרסט 2015 בע"מ

נ ג ד

המשיב : מנהל מס שבח תל אביב 1

בקשה לקיים דיון נוסף על פסק דינו של בית המשפט העליון בע"א 7610/19 מיום 30.6.2022 שניתן על ידי המשנה לנשיאה (בדימ') נ' הנדל, השופטת י' וילנר והשופט א' שטיין; תשובת המשיב מיום 13.11.2022

בשם המבקשים : עו"ד טלי ירון-אלדר; עו"ד רני שורץ; עו"ד עמית גוטליב

בשם המשיב : עו"ד חן אבידוב

החלטה

זוהי בקשה לקיים דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון (המשנה לנשיאה (בדימוס) נ' הנדל, י' וילנר וא' שטיין) בע"א 7610/19 מיום 30.6.2022 (להלן: פסק הדין) שבו נקבע כי נכסי מקרקעין שהקנו המבקשים לחברת נאמנות שהוקמה מטעמם חייבים במס שבח ובמס רכישה לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: חוק מיסוי מקרקעין או החוק).

רקע הדברים

1. המבקשים 1-2, תושבי קנדה (להלן: המבקשים), חתמו ביום 13.1.2016 על הסכם נאמנות בינם ובין חברת ירון אלדר (נאמנויות) בע"מ (להלן: הנאמן) שבו נקבע כי

הם יעבירו נכסים וכספים לידי המבקשת 3 (להלן: חברת הנאמנות), אשר הוקמה בסמוך לאחר החתימה על ההסכם כחברה להחזקת נכסי נאמנות, כמשמעה בסעיף 75 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה). המבקשים חתמו, בנוסף, על הסכמים ספציפיים להעברת זכויות בארבעה נכסי מקרקעין שבבעלותם, להחזקתה של חברת הנאמנות, ובהם שתי דירות בתל אביב (להלן: ההסכמים הספציפיים). דירות אלו, הן שעמדו במוקד ההליכים דנן.

2. בתמצית יצוין כי הסכם הנאמנות קבע כי הנהנית בנאמנות תהיה נכדתו של המבקש 1, הגב' פייג' קניאל, שהיא תושבת ישראל (להלן: פייג'), תוך שצוין כי היא לא מודעת להיותה נהנית בנאמנות שכן המבקשים ביקשו לשמור על כך בסוד. עוד נקבע כי מעמדה של פייג' כנהנית בלעדית אינו מובטח לה באשר קיימת אפשרות ששמה יוסר מהנאמנות או שיועמדו לצדה נהנים נוספים. מההסכמים עלה, בנוסף, כי כוונת המבקשים הייתה ליצור "נאמנות בלתי הדירה" ועל כן נקבע בהם כי זכויות הבעלות החוקיות בנכסים יועברו לחברת הנאמנות באופן בלתי חוזר. כמו כן נקבע בהסכם הנאמנות כי הנאמן הוא שיחזיק במלוא הזכויות החוקיות למניות חברת הנאמנות – וכפועל יוצא מכך, ישלוט בנכסי הנאמנות אך כי למבקשים תהא שמורה הזכות לפנות לנאמן מעת לעת ולהציג בפניו את רצונותיהם ביחס לניהול הנאמנות, בין היתר, במסגרת "כתב משאלות". עוד נקבע במסמכי הנאמנות כי מר יעקב ויזניבסקי ישמש "באופן בלתי הפיך" מגן הנאמנות (להלן: המגן או מגן הנאמנות) וכי מתוקף תפקידו יהיה אמון על הבטחת האינטרסים של הנהנים ויהיה מוסמך, בין היתר, להוסיף נהנים או להסיר נהנים בנאמנות; והכול בהתאם לרצונותיהם של יוצרי הנאמנות, המבקשים.

3. הסכם הנאמנות הסמיך את הנאמן לחלק בכל עת שיקבע את כל נכסי הנאמנות לנהנה בנאמנות וזאת בכפוף לאישור מגן הנאמנות. עד למועד הגשת הערעור לא חולק כל סכום מכספי הנאמנות ו"כתב המשאלות" שנוסח על ידי המבקשים העלה כי הם ביקשו שנכסי הנאמנות לא יחולקו לפני מותם וכי הנאמן יימנע ממכירתם, ככל שהדבר אפשרי.

4. המבקשים דיווחו למשרד מיסוי מקרקעין על העברת הזכויות בנכסים להחזקתה של חברת הנאמנות, וציינו כי הדבר נעשה "למען הזהירות". כמו כן, הקמתן של הנאמנות וחברת הנאמנות דווחה על ידי המבקשים בהתאם להוראות הפרק הרביעי לפקודה (להלן: פרק הנאמנויות) ובמסגרת זו ביקשו לסווג את הנאמנות כ"נאמנות נהנה תושב ישראל", לפי האמור בסעיף 75 לפקודה. במסגרת דיווחים אלו ציינו המבקשים כי לעמדתם,

הקניית הנכסים לנאמן בענייננו נהנית מפטור ממסי שבח ורכישה, כאמור בסעיף 3 לחוק מיסוי מקרקעין שזו לשונו:

3. הקניית זכות במקרקעין או זכות באיגוד לנאמן, לאפוטרופוס, למפרק או לכונס נכסים מכוח פקודת פשיטת הרגל, 1936, פקודת החברות, פקודת האגודות השיתופיות, פקודת המסחר עם האויב, 1939, חוק נכסי נפקדים, תש"י-1950, או חוק נכסי גרמנים, תש"י-1950, או לחברה לאיתור ולהשבת נכסים של נספי השואה בע"מ או לאפוטרופוס הכללי מכוח חוק נכסים של נספי השואה (השבה ליורשים והקדשה למטרות סיוע והנצחה), התשס"ו-2006 – אינה "מכירת זכות במקרקעין" [...] לענין חוק זה; ובמכירת זכות במקרקעין [...] על ידי מי שהוקנתה לו כאמור, יחושב המס [...] כאילו נמכרה הזכות או נעשתה הפעולה על ידי מי שממנו הוקנתה.

5. המשיב, מצדו, דחה את טענת המבקשים לפטור לפי סעיף 3 לחוק מיסוי מקרקעין ופירט את נימוקיו לקביעת שומה לפי מיטב השפיטה. בין הנימוקים צוין כי "הנכדה אינה יודעת על כך שהנכסים הועברו אליה. אין מדובר בעסקה החוסה תחת סעיף 3 לחוק מיסוי מקרקעין, אלא מדובר במכירה של זכות במקרקעין לחברת הנאמנות, מכיוון שהבעלות בנכס משתנה".

6. על החלטה זו הגישו המבקשים השגה, שנדחתה בהחלטת המשיב מיום 18.5.2017 אשר הותירה את השומות שנקבעו על כנן. ערר שהגישו המבקשים על החלטה זו של המשיב התקבל על ידי בית המשפט המחוזי, ביושבו כוועדת הערר לפי חוק מיסוי מקרקעין, בפסק דין מיום 24.7.2019.

7. ערעור שהגיש המשיב על פסק דינו של בית המשפט קמא התקבל, פה אחד, על ידי בית משפט זה (השופט א' שטיין בהסכמת המשנה לנשיאה (בדימ') הנדל והשופטת י' וילנד) ונקבע כי הקניית הנכסים בענייננו באה בגדר אירוע מס לענייננו של חוק מיסוי מקרקעין, ומשכך חבים המבקשים במס שבח ובמס רכישה.

8. השופט א' שטיין, שכתב את חוות הדעת העיקרית, עמד על מורכבותו של מוסד הנאמנות החוזית – להבדיל מנאמנות מכוח חוק או מכוח כתב הקדש – שמקורה בעובדה כי הצדדים להסכם הנאמנות יכולים לעצבו בכל דרך העולה על דעתם. מורכבות זו, כך צוין, כמו גם ההפרדה שיוצר מוסד הנאמנות בין הבעלות הפורמלית בנכסי הנאמנות ובין הבעלות האמיתית בנכסי הנאמנות וההנאה מפירותיהם, הניחו תשתית משפטית לשימוש בנאמנות ככלי מרכזי לתכנון מס, הן ביחס למתנות ולעזבונויות והן לגבי הכנסה וריווחי

הזן. על רקע זה נולד הצורך בהסדרה סטטוטורית של סוגיית מיסוי נאמנויות, שעליה עמד בהרחבה השופט שטיין בחוות דעתו.

9. השופט שטיין פירט את ההסדרים הקבועים בחוק מיסוי מקרקעין. צוין כי חוק זה ממס, בכפוף לחריגים נקודתיים, את הרווח ההוני אשר צומח מכל "מכירה" של זכויות במקרקעין או באיגוד מקרקעין, כאשר המונח "מכירה" הוגדר באופן רחב בסעיף 1 לחוק. בהתאם להגדרה זו, כך צוין, מוטל מס השבח באופן כוללני וגורף על פעולות המבוצעות בקשר עם זכויות במקרקעין, וזאת במטרה לייצר בסיס מס רחב שבאמצעותו ניתן יהיה "לתפוס" העברות רבות של זכויות במקרקעין המהוות מכירה לפי מהותן הכלכלית. באופן ספציפי, נקבע כי הקנייתו של נכס מקרקעין לידי נאמן, ואף חלוקתו מידי הנאמן לידי הנהנה, עולות כדי "מכירה" החייבת במס על פי חוק מיסוי מקרקעין, בהיותם, לכל הפחות, "הענקה של זכות להורות על הענקה", אם לא "הענקה או העברה" של זכות במקרקעין (סעיף 1 לחוק); ומשכך הקנייתו של נכס מקרקעין לנאמן וחלוקתו לידי הנהנה הנאמנות – חבים במסי השבח והרכישה.

10. השופט שטיין הוסיף והתייחס לשני חריגים לכלל המיסוי שנקבעו בחוק מיסוי מקרקעין. החריג הראשון, נקבע בסעיף 3 (הנזכר לעיל) אשר מגדיר רשימה סגורה של חוקים שבמסגרתם נוצרים יחסי נאמנות מכוח הדין, להבדיל מיחסי נאמנות שמקורם בהסכם, כפי ענייננו. נקבע כי לפי לשון סעיף 3 ותכליתו, ובהתייחס להלכה העקבית שנפסקה בעניין זה, פטור זה מוענק אך ורק לבעלי התפקידים הממונים מכוחו של אחד מהחיקוקים הנקובים בסעיף. בהינתן שהקניית נכסי הנאמנות בענייננו לא נעשתה לפי אחד מחיקוקים אלו, נקבע כי סעיף הפטור אינו חל.

11. החריג השני, עוגן בסעיף 69 לחוק מיסוי מקרקעין, אשר אינו מקנה פטור ממס למכירה המתבצעת במסגרת הקניית הזכות במקרקעין לידיו של הנאמן, אלא קובע פטור ממיסים אלו ביחס לחלוקת נכסי הנאמנות מידי הנאמן לנהנה – אם וככל שתתבצע. צוין כי על פי לשונו הברורה של הסעיף וכן על פי ההלכה הנוהגת עמנו, תנאי מהותי להחלת הפטור הוא קיומו של נהנה נאמנות ספציפי, סופי ומיודע במועד הקניית נכס המקרקעין לנאמן. ואולם, בענייננו נקבע כי תנאים אלו לא התקיימו בשים לב לכך שפייג' אינה נהנית סופית ובהינתן שלא הייתה מודעת להיותה נהנית בנאמנות מלכתחילה.

12. בנוסף להסדר הספציפי של מיסוי נאמנויות מקרקעין, שנקבע כאמור בחוק מיסוי מקרקעין, הפנה השופט שטיין להסדר הכללי שנקבע לעניין זה בפרק הנאמנויות בפקודת מס ההכנסה, ועמד על הרקע החקיקתי שהוביל לחקיקתו במסגרת תיקון 147 לפקודה.

השופט שטיין ציין כי המבקשים ביקשו לסווג את הנאמנות שהקימו כ"נאמנות נהנה תושב ישראל", בהתאם לאמור בסעיף 75 לפקודה, שזו לשונו:

.75.

(א) (1) נאמנות תושבי ישראל היא נאמנות שבמועד יצירתה יוצר אחד לפחות ונהנה אחד לפחות בה היו תושבי ישראל, ובשנת המס היה יוצר אחד או נהנה אחד לפחות בה תושב ישראל, וכן נאמנות שכל יוצריה נפטרו ובשנת המס נהנה אחד לפחות בה הוא תושב ישראל.

(2) יראו כנאמנות תושבי ישראל גם נאמנות שאינה נאמנות תושבי חוץ, אינה נאמנות נהנה תושב חוץ ואינה נאמנות קרובים.

(3) על אף האמור בפסקאות (1) ו-(2), לא יראו נאמנות לפי צוואה כנאמנות תושבי ישראל.

(4) נאמנות תיחשב כנאמנות תושבי ישראל בין אם היא נאמנות הדירה ובין אם היא נאמנות בלתי הדירה.

[...]

(ד) הקניה לנאמן בנאמנות תושבי ישראל על ידי יחיד, שנעשתה בלא תמורה, לא תיחשב כמכירה לענין הוראות חלק ה.

13. צוין כי המבקשים ביקשו להתמקד בתיבה "לא תיחשב כמכירה" הקבועה בסיפא שבסעיף 75(ד) וטענו כי זו משקפת את עמדת המחוקק לפיה הקניית נכסי מקרקעין שבבעלות יוצרי נאמנות לידי נאמן, כפי שנעשה בענייננו, אינה בגדר אירוע מס הוני, הן לעניין הפקודה והן לעניינינו של חוק מיסוי מקרקעין. בהקשר זה נטען כי המחוקק ביקש למנוע את סיווגה של הקניית נכס מקרקעין מיוצר הנאמנות לנאמן כאירוע מס במישור ההוני, ובשים לב לכך ששבח מקרקעין הוא מקרה פרטיקולרי של רווח הון, יש לראות גם אותו כפטור ממס כאשר עסקינן בהעברת זכות במקרקעין מיוצר הנאמנות לנאמן.

14. עמדה זו של המבקשים נדחתה על ידי בית המשפט. נקבע כי המבקשים עצמם הסכימו כי ההקנייה שביצעו לידי הנאמן עולה כדי "מכירה", כהגדרתה בסעיף 1 לחוק מיסוי מקרקעין ועל כן, בהיעדר הוראה חוקית המקנה פטור להקנייה שנעשתה, יש לסווגה כעסקה שבגינה יש לשלם את מיסי השבח והרכישה המוטלים מכוחם של חוק מיסוי מקרקעין ותקנות מיסוי מקרקעין. השופט שטיין הדגיש כי סעיף 75(ד) לפקודת מס הכנסה מורה כי הקניה לנאמן לא תיחשב כמכירה "לענין הוראות חלק ה", וכי ההוראה

הרלבנטיות של חלק ה לפקודת מס הכנסה מצויה בסעיף 88 לפקודה, אשר מגדיר את רשימת הנכסים שעליהם יחול מס רווח הון. סעיף 88, כך צוין, מחריג במפורש מרשימת הנכסים שעליהם יחול מס רווח הון לפי הפקודה, "זכויות במקרקעין וזכויות באיגוד כהגדרתן בחוק מיסוי מקרקעין, שעל מכירתם מוטל מס שבח או שהיה עשוי להיות מוטל אילולא הפטור לפי החוק האמור" (סעיף 88(4) לפקודה).

15. על רקע האמור, קבע השופט שטיין כי המחוקק החריג את כלל הזכויות בנכסי מקרקעין שמיסוי מכירותיהן מוסדר בחוק מיסוי מקרקעין מכלל הנכסים שעל מימושם חלות הוראותיו של חלק ה לפקודה. כפועל היוצא מכך, נכס מקרקעין שמכירתו לא תיחשב ל"מכירה" לעניין חלק ה לפקודה, הוא "נכס" כהגדרתו בסעיף 88 לפקודה, שאינו כולל את מכלול הזכויות במקרקעין בהן מטפל חוק מיסוי מקרקעין כאשר אחת מזכויות אלו מועברת מאדם אחד לאחר ובמקרים אלו, כך נקבע, הוראותיו של סעיף 75(ד) לפקודה לא יחולו (פסקה 63 לחוות דעתו של השופט שטיין). השופט שטיין הוסיף וציין כי מסקנה זו מתבקשת בשים לב לעמדת המחוקק, כפי שהשתקפה לאורך השנים, ולפיה קיימת חלוקה ברורה בין ההוראות אשר קובעות את מיסוי השבח בחוק מיסוי מקרקעין לבין אלו אשר מסדירות את מיסוי יתרת רווחי ההון – על סוגיהם השונים – תחת הוראות חלק ה שבפקודת מס הכנסה. לבסוף, ובהסתמך בין היתר גם על הוראותיו של חוזר מס הכנסה 3/2016 "מיסוי נאמנויות" (9.8.2016) (להלן: חוזר מס הכנסה 3/2016) נקבע כי הוראות פרק הנאמנויות שבפקודת מס הכנסה אינן חלות על הקנייה לנאמן נושא דיונו ולפיכך, יש לקבל את הערעור, לבטל את פסק דינו של בית המשפט קמא ולהורות כי השומות שהוציא המשיב למבקשים יעמדו על כנן.

הבקשה לדיון נוסף

16. על פסק דין זה הגישו המבקשים את הבקשה שלפניי, בה הם טוענים כי בפסק הדין נקבעה הלכה קשה וחשובה אשר מוצדק לקיים בה דיון נוסף בהרכב מורחב של שופטים. בתמצית, המבקשים מציינים כי לפי הקבוע בפרק הנאמנויות שבפקודה, אירוע מס בעת הקנייה של נכס לנאמנות נדחה לאירוע החלוקה לנהנה או לאירוע מכירת הנכס על ידי הנאמן. ואולם, לעמדתם, בניגוד לאמור בפקודה, ההלכה החדשה שנקבעה בפסק הדין מורה כי הקניית מקרקעין לנאמנות חייבת במס שבח אף שאין חולק כי מס שבח הוא מקרה פרטי של מס רווחי הון. כמו כן נטען כי בפסק הדין נקבע כי נאמנות שעליה חולש פרק הנאמנויות בפקודה, לא תיחשב כנאמנות לצורך חוק מיסוי מקרקעין וקביעה זו, לא זו בלבד שאין לה על מה לסמוך, יש בה משום פגיעה בעיקרון הניטרליות שדיני המס מבקשים להשיג. המבקשים מוסיפים כי הקביעות שבפסק הדין מוקשות גם מהטעם

שהן מצמצמות את השימוש בנאמנות כאמצעי יעיל ומשוכלל להעברה בין-דורית במקום הכלי המסורתי להעברה באמצעות צוואה. כמו כן הם טוענים כי פסק הדין משווה לנאמן מעמד של בעלים בנכס המוקנה, הגם שמבחינה מהותית הוא אינו הבעלים משום שאין לו כל אפשרות למכור את הנכס שלא לפי הסכם הנאמנות וודאי שלא לשלשל לכיסו את תמורת המכירה. לבסוף טוענים המבקשים כי בית המשפט העניק להוראות הדין הרלבנטיות בענייננו פרשנות דווקנית ושגויה. בהקשר זה נטען כי בית המשפט התעלם מהעובדה שאין בחוק מיסוי מקרקעין הסדר להקניה רצונית של נכס מקרקעין בנאמנות, ובהיעדר התייחסות לשונית מפורשת כאמור, היה מקום לפרש את פרק הנאמנויות שבפקודה, אשר חל על הקניית נכסים לנאמנות, באופן שבו דחיית אירוע המס בעת הקניית הנכס לנאמנות תושבי ישראל תחול גם על מס שבח ומס רכישה.

17. המשיב מצדו טוען כי דין הבקשה להידחות. לטענתו, פסק הדין מושתת כולו על יישום הוראות הדין כפי שפורשו בפסיקה קודמת של בית משפט זה ובקביעות אלו אין כל חידוש הלכה. לעמדת המשיב, דווקא הפרשנות שמבקשים להחיל המבקשים בענייננו נעדרת בסיס משפטי וזאת מתוך מטרה להשיג תוצאת מס נוחה מבחינתם. המשיב מצדד בקביעות שבפסק הדין וטוען כי יש לדחות את טענות המבקשים באשר לקשיים שכביכול נובעים ממנו. נטען, בין היתר, כי הוראות הדין יוצרות הבחנה ברורה בין חוק מיסוי מקרקעין שיחול ביחס להיבטים ההוניים של נאמנויות הנוגעות לזכויות במקרקעין ובין פרק הנאמנויות בפקודת מס הכנסה שיחול על ההיבטים הפירוטיים. כמו כן נטען כי אין מקום לטרוניית המבקשים לפיה פסק הדין משווה לנאמן מעמד של בעלים בנכס שכן בהתאם לדין הכללי נאמן יכול להחזיק בנכס באופן פורמלי בעוד שלצורך חוק מיסוי מקרקעין הוא ייחשב כמי שרכש את הזכויות במקרקעין מקום שבו העסקה אינה מקיימת את התנאים הדרושים על מנת שתחשב כרכישה בנאמנות לצורך החוק.

18. לבסוף נטען כי תנאיו הבלתי שגרתיים של הסכם הנאמנות הם שהובילו לכך שהוא לא בא בקהל של החריג הקבוע בסעיף 69 לחוק מיסוי מקרקעין. לעמדת המשיב אין מניעה שנישומים בעתיד יצרו נאמנות שבה יוגדרו נהנים סופיים ויעודיים, שזהותם אינה ניתנת לשינוי ואשר מודעים מלכתחילה להיותם נהנים בנאמנות. במקרים אלו, בכפוף לעמידה ביתר התנאים המהותיים והפרוצדורליים הקבועים בדין, תוכל הנאמנות להיכנס באופן עקרוני לגדרי הפטור הקבוע בסעיף 69 לחוק מיסוי מקרקעין, וזאת אף אם מדובר בנאמנות שחלות עליה במקביל הוראותיו של פרק הנאמנויות שבפקודה, כבענייננו.

19. לאחר שעיינתי בפסק הדין ובטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

20. כפי שנפסק לא אחת הליך הדיון הנוסף הוא הליך נדיר שאותו יש לייחד למקרים חריגים ויוצאי דופן שבהם נפסקה הלכה העומדת בסתירה להלכה קודמת או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה מוצדק לקיים בה דיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; דנ"א 5453/18 הראל נ' פקיד שומה גוש דן, פסקה 4 (9.8.2018)). עוד נפסק כי נדרש שההלכה שלגביה מתבקש דיון נוסף, יש בה כדי לשנות באורח מהותי נורמות ששררו קודם לכן (דנ"א 3455/05 עטיה נ' שחר, פסקה 6 (11.10.2005)).

אין זה המקרה שלפנינו.

21. עיון בפסק הדין מעלה כי שופטי ההרכב לא ביקשו לקבוע הלכה חדשה אלא אך ליישם את הוראות הדין הרלבנטיות לענייננו – אלו הקבועות בחוק מיסוי מקרקעין ואלו הקבועות בפקודת מס הכנסה – על נסיבותיו הפרטניות של המקרה דנן. בית המשפט דחה את עמדת המבקשים לפיה יש להחיל את ההסדר המיסויי הקבוע בפקודה, חלף ההסדר שחל בחוק מיסוי מקרקעין, על הקנייתה של זכות במקרקעין לידי נאמן. קביעה זו נסמכה על לשונן ותכליתן של הוראת סעיף 275(2) לפקודה והוראת סעיף 88 לפקודה, תוך התייחסות להוראותיו של חוזר מס הכנסה 3/2016 ואף לעמדות שהביעו מלומדים שונים בספרות המשפטית. הוא הדין לגבי יתר קביעות פסק הדין לפיהן לא מתקיימים במקרה דנן התנאים להחלת הפטור ממיסוי מקרקעין הקבוע בסעיפים 3 ו-69 לחוק מיסוי מקרקעין. מסקנתו של בית המשפט בעניין זה אף היא נסמכה על לשון החוק ותכליתו ועל פסיקה קודמת של בית משפט זה. ביחס למקרים כגון אלה כבר נפסק כי "[הכלל] הנקוט בשיטתנו המשפטית הינו כי ההלכה נקבעת על ידי הרכב ראשוני של בית משפט זה – בין שהוא הרכב של שלושה שופטים ובין שהוא הרכב מורחב מלכתחילה – בלא שיש צורך לאשר כל הלכה חדשה על-ידי עריכת דיון נוסף בה. בפרט כך הוא הדבר כאשר – כמו בענייננו – נובעת ההלכה החדשה במישרין מלשון החוק ... ומהווה התפתחות טבעית של פסיקתו הקודמת של בית משפט זה, התפתחות המבוססת על יישומם של עקרונות קיימים" (דנ"פ 6519/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (2.9.2005); דנ"א 4813/04 מקדונלד נ' אלוניאל בע"מ, פסקה 15 (29.11.2004); דנ"א 1032/18 אלדר נכסים בע"מ נ' מנהל מיסוי מקרקעין תל אביב, פסקה 8 (18.9.2018)).

22. די באמור כדי לדחות את הבקשה. למעלה מן הצורך אציין כי אין בידי לקבל את עמדת המבקשים באשר לקשיים שמעורר כביכול פסק הדין ובאשר להשלכותיו העתידיות. כפי שציין המשנה לנשיאה (בדימ') הנדל, הקושי שהתעורר בהליך דנן אין מקורו בלשונן הברורה של הוראות החוק הרלבנטיות לענייננו, אלא דווקא באופן הבלתי שגרתי שבו בחרו המבקשים – מטעמיהם שלהם – לנסח את הסכמי הנאמנות. על כן, בשים לב לעמדת המשיב (כאמור בפסקה 18 לעיל) ולכך שהקביעות בפסק הדין נוגעות להסכם נאמנות קונקרטי וייחודי, לא מצאתי כי הן מעוררות קושי המצדיק דיון נוסף.

23. יתר טענות המבקשים נושאות אופי ערעורי באשר הן תוקפות את נכונות ההכרעה ואת האופן שבו יישם בית המשפט את הדין הקיים על המערכת העובדתית שהובאה בפניו. ואולם, כפי שנפסק לא אחת, הליך הדיון הנוסף אינו האכסניה המתאימה לבירור טענות מסוג זה (ראו, מני רבים, דנ"א 1075/15 בלום נ' אנגלו סכסון – טוכנות לנכסים (ישראל – 1992) בע"מ, פסקה 18 (8.3.2015)).

24. לבסוף, העובדה שפסק הדין ניתן פה אחד נושאת אף היא משקל מסוים ומצטרפת אל יתר הטעמים שמניתי לעיל, המצדיקים את דחיית הבקשה (ראו, למשל: דנ"א 315/22 פלוני נ' מדינת ישראל – כבוד השופטת רונית בש, פסקה 11 (1.3.2022); דנ"מ 8020/15 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משרד ראש הממשלה, פסקה ז (8.6.2016)).

25. אשר על כן, הבקשה לקיים דיון נוסף נדחית. המבקשים ישאו בהוצאות המשיב ושכ"ט עו"ד בסך 30,000 ש"ח.

ניתנה היום, י' בטבת התשפ"ג (3.1.2023).

ה נ ש י א ה